

Sint-Petersburg - Stockholm

Cruiseschepen zijn er in alle soorten en maten. Wie een reis boekt bij Crystal Cruises slaapt op Egyptisch katoen, eet Japans van de beroemde chef Nobu en drinkt ettelijke glazen champagne.

Tekst: Pam van der Veen Foto's: Crystal Cruises en Pam van der Veen

‘A’ls ik zeg ‘luke cruise’, waar denken jullie dan aan?’ De vraag maakt nogal wat los in mijn omgeving. „Love Boat!” wordt natuurlijk als eerste geroepen. „Blijje kapitein met leuke dochter, vrolijke matrozen en een hoop mensen die depressief aan boord komen, maar met zin in het leven weer aan wal springen.”

De minder optimistische types hebben heel andere associaties. „Een soort drijvend Benidorm, waaruit je niet kunt ontsnappen,” sombert de een. „Met veel dronken Russen en karaoke,” de ander. En: „Het norovirus, de belangrijkste verwekker van diarree-epidemieën.” Maar het kan nog erger. Van ‘parmantig zinken terwijl de kapitein ervandoor gaat’ tot ‘Somalische piraten’.

Alles went

„Weet je wel dat er sinds 1995 al 166 mensen spoorloos zijn verdwenen tijdens een cruise?” waarschuwt een vriendin. Nee, dat wist ik niet. Ik wil het ook niet weten. Ik ga namelijk zelf cruisen, op een luxe schip van Crystal Cruises. Met man en kind vlieg ik naar Sint-Petersburg, om vandaar over de Oostzee, via Tallinn, naar Stockholm te varen. En mijn voorpret laat ik niet vergallen door verontrustende weetjes.

De aankomst in Sint-Petersburg is verre van luxe. Het duurt

lang voor we de mensenmassa’s en woest stempelende douaniers op het vliegveld kunnen achterlaten. Waarna we onszelf uitleveren aan een norse taxichauffeur die vastbesloten lijkt ons met zijn rijstijl te vermoorden. Met het zweet op de rug en onze 3-jarige dochter Mei Lan angstvallig in de armen geklemd rijden we in een hysterisch tempo naar de haven. Net als ik zeker weet dat we met Lada en al van de brug over de Neva zullen storten, wappert de chauffeur achteloos naar rechts, mompelend: „*Ermitasj*.” De Hermitage, wil hij ons laten weten, de parel van zijn stad. Hij heeft het dus toch goed met ons voor.

In de haven wijst hij door zijn voorruit, en daar ligt ze: de Crystal Serenity. Hoog torent ze uit boven de grauwe gebouwen van de Sint-Petersburgse buitenwijk, een fata morgana van dertien verdiepingen.

Opgelucht schepen we in, verwelkomd door de bemanning, die ons naar de ontvangstbalie begeleidt. Daar wordt onmiddellijk het eerste glas champagne ingeschonken. Er zullen er nog vele volgen.

Dan onze hut: de Penthouse Suite, met jacuzzi, beddengoed van Egyptisch katoen, inloopkast, kaptafel en balkon met loungemeubilair. Naast een schaal verse aardbeien in chocola lonkt een ijssemmer met op nieuw champagne. Vicente uit Ibiza ontkurkt de fles. „Ik ben jullie *private butler*,” zegt hij.

Op het schip laten alle passagiers, ook Pam, een spoor van lege glazen na

„Welkom aan boord. Ik sta 24/7 tot jullie beschikking, je hoeft me alleen maar te bellen. In welk restaurant willen jullie vanavond eten? Dan vraag ik de maitre d’hôtel een tafel vrij te houden.” Geruisloos maakt Vicente zich weer uit de voeten. Niet gek, stellen we vast. Hier zouden we best aan kunnen wennen.

Die avond hebben we ons eerste diner in een van de drie restaurants die de Crystal Serenity rijk is. Argwanend zet mijn echtgenoot, culi-snob bij uitstek, zijn tanden in de angus beef. Hij kauwt, slikt, knikt en oordeelt: „Uitstekend. Niks meer aan doen.” Hetzelfde gaat op voor mijn sole meunière, een mooi tongetje op klassiek-Franse wijze bereid. De pinot grigio die →

Een weekje leven als een echte prinses

Op de Crystal Serenity kunnen 1070 opvarenden genieten van alle weelde

Koude wateren
Ook op de Oostzee
is het goed toeven
op het privéterras en
in het zwembad.

de sommelier schenkt, past er prima bij.

Ook Mei Lan heeft niets te klagen. Met smaak lepelt ze haar macaroni al dente naar binnen met het zilveren bestek. De overwegend Filipijnse en Roemeense obers kijken vertederd naar haar vlechtjes en voorzien haar van liters appelsap. Mijn dochter laat het zich welgevallen. „Ik ben een prinses,” constateert ze tevreden.

Heet kruidenstempel

En dat klopt, ze is een prinses, althans voor de duur van de cruise. Zelf voel ik me ook zo. Ik word op mijn wenken bediend en in de watten gelegd, krijg heerlijk te eten terwijl mijn penthouse wordt gepoetst, ik zit lui bij het zwembad, kijk naar mijn vrolijk spetterende dochter, doe net of ik een tijdschrift lees en hoof maar 'long drink' te denken of hij wordt al gebracht. „Gin-tonic, mevrouw? *Certainly*. Bombay Sapphire met een partje citroen of Hendricks met schijfjes komkommer?”

Als we na het zwemmen onze hut opzoeken, wordt daar steevast een namiddagsnack geserveerd: druiven, kaas, crackers, noten, guacamole. „Glaasje champagne erbij, madam?” Ach welja, doet u maar. Enige minpuntje: als je geen drankprobleem hebt, krijg je 't hier wel.

Topkok
De Japanse hapjes in restaurant Silk Road zien eruit zoals ze smaken: meer dan voortreffelijk.

Inmiddels heb ik ook mijn keuze uit het hoofdkussenmenu gemaakt. Er is een kussen voor rug-, zij- en buikslapers, maar ik ga voor de *body pillow*, een rol van iets meer dan een meter, die zich laat omklemmen als een minnaar.

Voor nog meer wellness wend ik me tot Irina, masseuse in de Crystal Spa. In haar comfortabele new age-tempeltje neemt ze mijn man en mij om beurten onder handen. Hij kiest voor de bamboestok, ik voor de hete kruidenstempel. „*So much tension!*” spreekt ze ons na afloop bestraffend toe. „Ik raad jullie aan twintig minuten per dag niets te doen, anders bouwt de stress zich op en krijg je *health problems!*” Schuld bewust beloven we Irina ons leven te beteren. En daar gaan we weer, gebamboed en gestempeld, op naar het aperitief.

Maar eerst onze mooie kleren aan, want vanavond is de dresscode *elegant casual*. Alle opvarenden hebben hun best gedaan, vooral de vrouwen zien er prachtig uit. Avondjurken, blote schouders, hoge hakken, veel Swarovski.

We eten bij Silk Road, de drijvende dependance van de beroemde Japanse chef Nobu. Er is verrukkelijke sushi en sashimi, kabeljauw gelakt met miso, wagyu beef en goddelijke kreeft. Aan het tafeltje naast ons beklagt een Amerikaans-Chinees echtpaar zich over hun vorige cruise, waarbij ze Berlijn aandedden. „We betaalden 150 dollar voor een excursie naar de Berlijnse Muur,” zegt de vrouw verontwaardigd. „Bleek het een hoopje stenen te zijn! *If this is a wall...* zei ik tegen mijn man. In China, dáár heb je pas een muur!”

We leggen Mei Lan in bed en duiken het nachtleven van de Crystal Serenity in. Eerst nemen we een kijkje in de Galaxy Lounge. Daar speelt Jonathan Kane, alias Rocket Man. Deze Elton John-imitator lag 's middags nog in het zwembad, met glimmende schedel, want zonder Elton Johnpruik. „Ik ben het echt,” zei hij tegen een passerende Engelse. „*I look different with hair on.*”

In het kleinere theater, de Stardust Club, treedt een coverband op, voor een lege zaal. Bijna leeg

dan: twee bejaarde heren dansen om beurten met een *golden girl*, een fitte vrouw op leeftijd. Dat de band bepaald geen topact is, lijkt ze niet te deren.

Nee, dan Pulse, de disco era-naast! Japanse tienermeisjes in Hello Kitty-shirts staan hier te karaokeën alsof hun leven ervan afhangt. Zelf nemen we nog een afzakkertje in de Avenue Saloon en rollen dan in onze boxspring met traagschuimmatras.

Gevaarlijke grappen

Van Sint-Petersburg vaart de Crystal Serenity naar Tallinn. Het contrast is groot: van grootstedelijk naar pittoresk, van statig naar kneuterig. Dan door naar Stockholm: modern, hip, met prima winkels en restaurants. Op de och-

‘Als je de service hier eenmaal hebt meegemaakt, wil je niet anders meer’

praktische informatie

De vloot van Crystal Cruises bestaat uit twee schepen, die beide continu de wereldzeeën bevaren. Dit jaar doet de Crystal Symphony het traject aan met onder andere Sint-Petersburg, Tallinn en Stockholm. De cruises op dit traject duren 11 dagen; prijs vanaf €3522 p.p.

Vertekdata: 24 juni (Kopenhagen-Stockholm), 4 juli (Stockholm-Kopenhagen), 28 juli (Kopenhagen-Stockholm) en 7 augustus (Stockholm-Dover). crystalcruises.com Boeken van deze ultraluxe cruise kan bij onder meer Cruise Travel. cruisetraavel.nl

tend dat het schip Zweden bereikt, staan we extra vroeg op. Het uitzicht vanuit de hut is prachtig. De waterweg naar Stockholm bestaat uit duizenden eilandjes met donkere dennenbossen, aanlegsteigers en houten huizen in rood en geel. Een Märklin-landschap, maar dan zonder trein.

Na twee dagen Stockholm zullen wij weer naar huis vliegen, dus het eind van de reis is in zicht. Maar eerst dineren we nog in de Crystal Room, aan tafel bij *hotel director* Josef Lumetsberger. Wat weet hij van die mysterieuze verdwijningen op cruiseschepen, vraag ik hem. De onheilstijding van mijn vriendin heeft me toch nieuwsgierig gemaakt. Josef kijkt me veelbetekenend aan. „Als je normaal loopt, val je niet overboord.” Hij laat een stilte vallen. „Dus?” vraag ik. „*So they jump,*” zegt hij. „Ze springen of halen gevaarlijke grappen uit.” Het gebeurt, maar zelf heeft hij het in zijn 23 jaar bij Crystal Cruises nog nooit meegemaakt.

Later die avond staat Josef in de Palm Court, op een feestje voor de opvarenden die deze reis hun 20ste of 25ste Crystal-cruise maken. Hij zet ze in het spotlicht, ze krijgen een toast, bloemen en applaus en worden benoemd tot erelid van de Crystal Society.

De echte ster van de avond is de

Buon appetito
Mei Lan hapt de macaroni met een zilveren vork weg.

dame die dit jaar tekende voor haar 104de cruise sinds 1994. „Ik blijf maar terugkomen,” zegt de goed geconserveerde Amerikaanse. „Het is de service. Als je die eenmaal hebt meegemaakt, wil je nooit meer iets anders. *They spoil you to the bone.*”

En dat is precies wat er gebeurt. Met 650 bemanningsleden op duizend passagiers is er tijd en aandacht voor elke individuele wens. Voor iedere taak, hoe specifiek ook, is er iemand in dienst. Het leven aan boord loopt op roletjes, de sfeer is relaxed en beschaafd-feestelijk. Iedereen is welgenierd en aardig. „*O, Amsterdam?*” krijgen we meer dan eens te horen van een medepassagier. „*I loooooove your country!*” Niets doet aan Benidorm denken, nergens is een dronken Rus, Somali-sche piraat of norovirus te bekennen. De vriendelijke crew, de on-eindige service, de zijden ochtendjassen, het wonderbaarlijke ontbijtbuffet met pancakes en verse papaja, het bubbelbad, het Italiaanse specialiteitenrestaurant, het zonnedeck, de mooie meisjes van het strijkkwartet waar Mei Lan elke avond bij danst: dat we dachten dat het niet écht luxe zou zijn, was een enorme vergissing. We waren al niet depressief, maar springen weer aan wal met extra veel zin in het leven. ■

Avontuur
op reis

Een slechte dag

Hans Avontuur vindt dat slecht weer op wintersport zo zijn voordelen heeft.

Het sneeuwt. Dikke vlokken vallen met vaart recht naar beneden. Dit is een echte *dump*, zoals de Amerikanen dat zo treffend zeggen. In de ontbijtzaal van mijn Franse hotelletje wordt wat mistroostig naar buiten gekeken. Niemand heeft haast om te vertrekken. Te veel sneeuw, te veel wind, te weinig zicht. Mijn hart maakt stiekem een sprongetje, want als iedereen binnen blijft, wordt het buiten extra leuk. De slechtste dagen kunnen de mooiste zijn! Als ik om half 9 in het skidepot mijn schoenen aantrek en ski's pak, ben ik de enige. Net als bij de lift. Een vierzitter voor mij alleen. Goed, het uitzicht is gekrompen tot 20, 30 meter. Het kan me weinig schelen. Mijn bril geeft genoeg zicht om zo meteen een redelijk strakke eerste afdaling te maken.

Daar is het eindpunt van de lift. Kiezen maar. Geen enkele afdaling is door de pistenmachines geprepareerd, het hele skigebied is één grote speeltuin voor de freeriders. Jas dicht, helm vast, bril schoon en gáán. De blauwe afdaling die normaal alleen voor de warming-up bruikbaar is, laat zich nu van een heel andere kant zien. Volle bak omlaag door de poedersneeuw die tot boven mijn knieën komt. Ik wissel de ouderwetse korte bochten af met eigentijdse lange. *Old school vs new school.*

Het wordt een ochtend waar je als liefhebber van droomt. Blauw, rood, zwart. Alles ongeprepareerd en bij gebrek aan andere skiërs en snowboarders – ik tel er hier boven

maar een paar – nauwelijks sporen. Eerlijk is eerlijk, het zicht zou best wat beter mogen voor nóg meer plezier, maar ik neem het ongemak op de koop toe. Als iets later op de dag een paar freeridewanden worden vrijgegeven door de pistendienst, kan het echt niet meer stuk. Ik ga steiler en dieper, sneller en stiller. Dit zijn de mooiste dagen van het jaar. Zo krijg je ze niet vaak. Lang leve sneeuw en mist!

Pas als het 's middags tegen 3 uur ook tussen de bomen dichttrekt, geef ik me gewonnen. Ik daal af naar het dal en bedenk dat ik vergeten ben om te lunchen. Terug in het hotel is het druk rond de open haard van de bar. Er wordt gemopperd. Het is nu al de tweede dag met zulk slecht weer dat je niet kunt skiën. Ze moesten eens weten.

reageren?
hans.avontuur@ad.nl
avontuuropreis.nl

